

וזו שפטותם (שם) "כל מנה רבתי"
בגויים "שרה במדינות" הינה
למס. פקרא למפרע בראשי
האותיות - ל"ה בשבר"ה.
בשברון של בית המקדש,
בשברונה של נסח ירושאל,
ששנאה רעה הרבק ל"ה
בשבר"ה.

איכה שנפקחה לאורה איכה
רעזה זו, קול הנחש, קול מרירות
של בכיה ברקיעים. אלו קוראים
איכה, ומצד אחר קוראים איכה,
זהו שפטותך ואיכה אשית בינה
ובין האשה. בין הצד הזה, ובין
הצד זהה, נמצא השם (שם) בחרבן
בית המקדש. ובפסוק הראשון
נזכר הכל, לדעת שכ"ה זו
הרבק אותה איב"ה רעה שומר

לה מיום שנברא העו"ם.
איכה ישבה בך. רבינו הרכינס
פתח, בראשית (טו) ויגרש את האדם
וישבע מקדם לגן עדן. ויגרש את
עדן. ויגרש את, דא בגasset ישראל. בחרבן ביה
מקדשא, דאתתרכת בתירוכין, דאשקלחת
בשלוחין, קרסייא דמלכא נפלת.
שנפלה.

ויגרש את - זה כסא המלך. או
שגרשה, או שנפלה. האדם,
אותו ששולט על הכסה, שפטות
בו (יחזקאל א') ועל דמות הפסא
דמות במראה אדם וכו'. נפלה
הכסא - נפל המלך.

וישבע - אותו שגרש את זה,
השכין והשרה ישב אחר
behpo'co. בשעה שנחרב בית
המקדש, סלק את הכבוד העליון
למעלה, ומה עית דמותו מפמו
שהיה, והכסא נסע מפנו ונפрад.
בבבוכו השרה את גן העדן עם
הכו"בים למטה, ונפרד מהו"מ
הכבוד העליון, והשרה את אותה
להט החרב, לעמד במקום
גבורתו, לשמר ולשאב ולהסתיר

הדא הוא דכתיב, "כל מנה רבתי" בגויים
"שרה במדינות" הינה "למס, תקרא
למפרע בריישי אהוון, ל"ה בשבר"ה. בתבורי
הדי מקדשא, בתבורי דכניישתא דישראל,
הבו בישא אדביך ל"ה בשבר"ה.

איכה דאתתרכת לה היא איכה רעה דא, כל
donech, כל מרינו דבכיה ברקיעין. אלאין
קראן איכה, ומטרא אחרא קראן איכה. הדא
הוא דכתיב, (בראשית ג טו) ואיכה אשית בינה ובין
האשה, בין טרא דא, ובין טרא דא,
אשרפה שמא (טפ) בחרבן כי מקדשא. ובקרא
קדמזהה אתרשים פלא למנדע דהאי כ"ה,
אדביך לה איב"ה רעה, דנטיר לה מיומא
דאתתרכי עלמא.

איכה ישבה בך, רבינו הרכינס פתח, (שם פטוק
כד) ויגרש את האדם וישבע מקדם לגן
עדן. ויגרש את, דא בגasset ישראל. בחרבן ביה
מקדשא, דאתתרכת בתירוכין, דאשקלחת
בשלוחין, קרסייא דמלכא נפלת.

ויגרש את, דא קרסייא דמלכא. ווי דאתתרכת,
ווי נפלת. האדם, ההוא דשליט על
פorsiya, דכתיב ביה (יחזקאל א'כו) רעל דמות הכסא
דמות קמרא אדם וגוי. נפלת קרסייא, נפל
כלא.

וישבע, ההוא דתריך לדא, אשכין ואשרי
יישובא אחרא, בהיפוכא. בשעתה
דאתתרכיב כי מקדשא, סליק לכבוד עילאה
לעילא, ואזער דיוונגה מכמה דהוות.
וכorsiya נטיל מגיה ואתפרש.

ביבול אשורי לגן עדן עם כרוביים לתהא,
ואתפרש מהו"ה בא בבוד עילאה.
ואשרי לה היא להט החרב, למקם בדורקטא
דרובנותה, למיטר ולמשאכ ולמסתיר, (נ"א